

„AVE MARIJA“.

Miran Jarc.

Moji materi.

V morje večernega zvonjenja sinje
sem stopil tiho sklenjene roké...
O, Oče naš... še smo, še smo ljudje,
le v dnevu smo si kakor živalinje.

V tej uri še stvari so se odele
v molitve mehke halje... strehe hiš
ti govore, da se pod njimi objele
se duše v misli, ki jo izzval je križ.

Cvetlic na oknih čaše so se vase
zaprle kot srce v mrakú pokoju.
poslušajoč vsemira ubrane glase,
oživljajoč se v božjem vseopoju.

In si kot dete, ki jeclja, smehlja se
vsakomur lilijsko, kot brat med brati
si v vsem in v hip si zlil že prošle čase,
vse stvarstvo ti šepeče kakor mati.

OKAMENELI MOLK.

Miran Jarc.

Vse besede, ki jih nisva izgovorila
zemlja tolažnica je pred solncem skrila.

Zdaj sproščene pod mrakovje rastó:
v ogromen mrtvaški zvon so se zlile z nočjo.

Vsega so me pokrile. O, kako grozeče molčél!
Kako naj jih rešim: Tebe so mi odvedle tujine železne roke!